

200901265/1/V1.

Datum uitspraak: 14 augustus 2009

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Breda, van 15 januari 2009 in zaak nr. 07/47462 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 26 november 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 januari 2009, verzonden op 30 januari 2009, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 februari 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen, indien een vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: een mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet wegens het ontbreken van een mvv afgewezen, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien een vreemdeling niet over een mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de staatssecretaris het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel tot een onbillijkheid van overwegende aard zal leiden (hierna: de hardheidsclausule).

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000) - voor zover thans van belang - dient voor de in artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 neergelegde vrijstelling te worden beoordeeld of een vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen, worden niet bij de beoordeling betrokken. Hierbij wordt bij paragraaf B8/4.4 aangesloten.

Eveneens volgens paragraaf B1/4.1.1 - voor zover thans van belang - is er in elk geval van een zeer bijzonder geval in het kader van de hardheidsclausule geen sprake, indien de desbetreffende vreemdeling aangeeft dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer - teneinde een mvv te verkrijgen - naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat van een medische noodsituatie sprake is.

Volgens paragraaf B8/3.2 - voor zover thans van belang - kan in de overige gevallen dan in artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 geregeld, krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 van het mvv-vereiste vrijstelling worden verleend, indien de terugkeer van de desbetreffende vreemdeling in verband met de medische noodsituatie tot een onbillijkheid van overwegende aard zal leiden. Onder een medische noodsituatie wordt volgens paragraaf B8/3.1 - voor zover thans van belang - verstaan: de situatie waarbij de desbetreffende vreemdeling aan een stoornis lijdt, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade zal leiden. Onder 'op korte termijn' wordt verstaan: binnen een termijn van drie maanden.

Bij het beoordelen van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'medische behandeling' of 'vanwege medische noodsituatie' worden volgens paragraaf B8/4.4 - voor zover thans van belang - omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland betreffen, niet betrokken, waarbij - onder meer - als uitgangspunt geldt dat geen betekenis toekomt aan de omstandigheid dat de behandelmogelijkheden aldaar door financiële omstandigheden worden beïnvloed. Immers, de desbetreffende vreemdeling zal in dezen niet van vele van zijn landgenoten verschillen en bovendien kunnen medische behandelingen van vreemdelingen die niet zelf hun behandeling betalen, voor de algemene middelen aanzienlijke kosten met zich brengen, aldus paragraaf B8/4.4.

2.2. In grief 1 klaagt de staatssecretaris dat - samengevat weergegeven - de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu de vreemdeling niet slechts medicatie maar tevens behandeling nodig heeft en onweersproken is dat hij feitelijk geen toegang tot deze zorg zal hebben, de noodzakelijke behandeling voor de vreemdeling in het land van herkomst, te weten Ghana, niet afdoende is gewaarborgd, zodat de reële kans aanwezig is dat hij gedurende de mvv-procedure zal komen te overlijden, en dat, nu de feitelijke gevolgen van het uitblijven van behandeling bijzonder ernstig zijn en aannemelijk is dat deze ernstige situatie zich daadwerkelijk zal

verwezenlijken, de staatssecretaris zonder nadere motivering niet tot de conclusie kan komen dat van een onbillijkheid van overwegende aard geen sprake is. Daartoe betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank aldus heeft miskend dat hij met de mogelijke gevolgen van het ontbreken van feitelijke toegankelijkheid tot de aanwezige medische voorzieningen bij de toepassing van het beleid geen rekening hoeft te houden en de rechtbank ten onrechte dezelfde omstandigheden, die niet tot vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef onder c, van de Vw 2000 kunnen leiden, voldoende zwaarwegend voor een geslaagd beroep op de hardheidsclausule heeft geacht.

2.2.1. De staatssecretaris heeft aan het primaire besluit en het besluit op bezwaar een advies van het Bureau Medische Advisering van 27 juli 2007 (hierna: het BMA-advies) ten grondslag gelegd. Daarin staat dat - voor zover thans van belang - in Ghana voldoende medische behandelmogelijkheden en medicatie aanwezig zijn, dat de vreemdeling bij het uitblijven van behandeling binnen een week in coma zal raken en overlijden, maar dat hij gezien de huidige medische inzichten in staat wordt geacht met de gangbare vervoermiddelen te reizen, zij het dat er aanwijzingen zijn dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk de beschikking over de hem voorgeschreven medicatie. In voormelde besluiten heeft de staatssecretaris gemotiveerd uiteengezet dat en waarom de vreemdeling niet vanwege diens medische klachten voor vrijstelling van het mvv-vereiste en toepassing van de hardheidsclausule in aanmerking komt, waarbij hij, overeenkomstig het door hem gevoerde en hiervoor onder 2.1 weergegeven beleid, het antwoord op de vraag of de vreemdeling feitelijk toegang tot medische zorg in Ghana heeft, niet heeft betrokken.

2.2.2. De rechtbank heeft niet onderkend dat het hiervoor onder 2.1 weergegeven beleid strekt ter invulling van zowel artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, als artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000. Zoals volgt uit vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 23 juni 2006 in zaak nr. 200600517/1; JV 2006/322) bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris niet in redelijkheid tot het voeren van voormeld beleid heeft kunnen komen. Nu de staatssecretaris zich voorts terecht op het standpunt heeft gesteld dat de stelling van de vreemdeling, dat hij niet over de middelen beschikt om een medische behandeling in Ghana te betalen, de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreft, heeft de rechtbank deze stelling ten onrechte, want in weerwil van voormeld beleid, bij haar oordeel betrokken.

2.2.3. Door te overwegen dat aannemelijk is dat zich daadwerkelijk een ernstige situatie, te weten het overlijden van de vreemdeling, zal verwezenlijken, heeft de rechtbank voorts niet onderkend dat het BMA-advies niet anders kan worden begrepen dan dat de vreemdeling naar Ghana kan reizen om een mvv aan te vragen, onder de voorwaarde dat hij gedurende de mvv-procedure over de hem voorgeschreven medicatie beschikt.

2.2.4. Grief 1 slaagt.

2.3. Grief 2 heeft geen zelfstandige betekenis.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 26 november 2007 worden beoordeeld in het licht van de daartegen door hem in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na het vorenoverwogene, nog moet worden beslist.

2.5. In beroep heeft de vreemdeling aangevoerd dat hij in Ghana niemand kent die hem mantelzorg kan verlenen en hij daarom van het mvv-vereiste dient te worden vrijgesteld.

2.5.1. Volgens paragraaf B8/5 van de Vc 2000 - voor zover thans van belang - stelt de medisch adviseur in sommige gevallen vast dat een bepaalde medische behandeling slechts kans van slagen heeft, indien de betrokken vreemdeling op een zogenoemd mantelzorgnetwerk kan terugvallen. Indien de medisch adviseur aangeeft dat mantelzorg voor de betrokken vreemdeling noodzakelijk is, wordt deze in de gelegenheid gesteld aan te geven of er al dan niet personen in het herkomstland aanwezig zijn, die in staat moeten worden geacht mantelzorg te verlenen. Voor zover een vreemdeling stelt dat voor hem in het herkomstland geen mantelzorgnetwerk aanwezig is, dient hij gegevens en bescheiden over te leggen waaruit dit blijkt. Aan niet gestaafde dan wel speculatieve stellingen hieromtrent wordt geen betekenis toegekend.

2.5.2. Uit het BMA-advies blijkt niet dat de vreemdeling van mantelzorg afhankelijk is. De vreemdeling heeft slechts gesteld en niet gestaafd dat hij in Ghana van mantelzorg afhankelijk zal zijn en zodanig netwerk aldaar voor hem niet beschikbaar is. Daarom kan het betoog van de vreemdeling dat de staatssecretaris hem om die reden van het mvv-vereiste had moeten vrijstellen niet slagen.

2.5.3. De beroepsgrond faalt.

2.6. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 15 januari 2009 in zaak nr. 07/47462;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

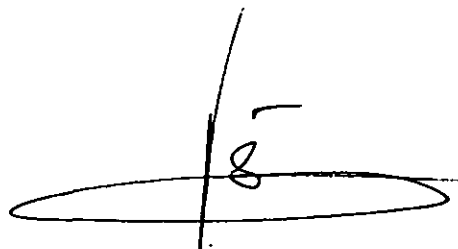
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 augustus 2009

282-603.

Verzonden: 14 augustus 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small 'e' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/47462

V-nr(s):

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 15 januari 2009**

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. M.B. van den Toorn-Volkers te Made,

en

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. J.H.M. Post

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 26 november 2007 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 4 december 2008. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. S.A.M. Fikken, een kantoorgenoot van zijn gemachtigde en vergezeld van mevrouw van der Steen als tolk in de Engelse taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op 13 augustus 1958, de Ghanese nationaliteit te bezitten en sedert onbekende datum als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft bij aanvraag van 14 juni 2007 verzocht om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder de beperking, verband houdende met "het ondergaan van medische behandeling".

Reg.nr(s): AWB 07/47462

blad 2

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde bezwaarprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat eiser niet beschikt over een *geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv)*.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte de gevraagde verblijfsvergunning heeft onthouden en ten onrechte het ontbreken van een mvv heeft tegengeworpen. Eiser is van mening dat hij vanwege zijn medische omstandigheden vrijgesteld dient te worden van het mvv-vereiste. Eiser merkt op, met verwijzing naar het rapport van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 27 juli 2007, dat verweerder er ten onrechte vanuit gaat dat aan eiser in het *in* adequate medische verzorging zou kunnen worden geboden. Immers, alleen patiënten met geld kunnen daar terecht. Eiser heeft geen middelen, zodat er alleen sprake is van theoretische behandelmogelijkheden en niet van reële, adequate mogelijkheden. Daarbij komt dat eiser geen familie of kennissen meer heeft ter plaatse die hem zouden kunnen opvangen. De mantelzorg ontbreekt derhalve. Eiser geeft aan dat hij is aangewezen op Nederland.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 14, tweede lid, Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder r, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) houden de in artikel 14, tweede lid, Vw 2000 bedoelde beperkingen verband met het ondergaan van medische behandeling.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw 2000, afgewezen, indien de

Reg.nr(s): AWB 07/47462

blad 3

vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Krachtens artikel 3.71, tweede lid, Vb 2000 zijn de in dit artikellid genoemde vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 kan Onze Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna ook: hardheidsclausule).

2.6 Niet in geschil is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de onderhavige verblijfsvergunning is aangevraagd. Evenmin is in geschil dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling op grond van artikel 3.71, tweede lid, Vb 2000. Daarnaast staat vast dat eiser niet behoort tot de vreemdelingen die bij of krachtens artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, b, d tot en met h, Vw 2000 van het wettelijk mvv-vereiste zijn vrijgesteld.

2.7 De rechtbank stelt vast dat eiser, gelet op zijn medische klachten, een beroep doet op de vrijstelling van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

Verweerder heeft, gelet op de gezondheidstoestand van eiser, op 19 juni 2007 advies gevraagd aan het BMA. In het BMA-advies van 27 juli 2007 is vermeld dat eiser lijdt aan een verhoogde bloeddruk en suikerziekte, dat hij wordt behandeld door internist Van den Born en dat deze behandeling van blijvende aard is. Uit het advies blijkt ook dat behandeling in het land van herkomst mogelijk is en dat eiser kan reizen. Wel heeft de BMA-arts aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk de beschikking over de aan eiser voorgeschreven medicatie. De BMA-arts heeft voorts in zijn rapport aangegeven dat bij uitblijven van behandeling van de suikerziekte met insuline, eiser binnen een week in coma zal raken en zal overlijden. Aldus is er volgens de BMA-arts sprake van een medische noodsituatie op korte termijn.

Ingevolge het beleid van verweerder (paragraaf B1/4.1.1 Vreemdelingencirculaire 2000, hierna: Vc 2000) dient in het kader van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 niet enkel beoordeeld te worden of de vreemdeling, gelet op zijn gezondheidstoestand, kan reizen, maar ook of hij de mvv-procedure in het land van herkomst kan afwachten.

Eiser heeft niet betwist dat hij kan reizen. De vraag die vervolgens voorligt is of eiser geacht kan worden de door hem in te dienen mvv-aanvraag in Ghana af te wachten. Verweerder heeft in het bestreden besluit gesteld dat de BMA-arts op grond van de hem verstrekte informatie weliswaar tot de slotsom is gekomen dat bij het uitblijven van behandeling sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn, maar dat uit het BMA-advies blijkt dat er een adequate behandeling mogelijk is in Ghana, zodat een medische noodsituatie kan worden voorkomen. De rechtbank kan, met verwijzing naar het niet onredelijk geachte beleid van verweerder, zoals neergelegd in paragraaf B8/3.2 Vc 2000, verweerder hierin volgen. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat er alleen sprake is van theoretische mogelijkheden op behandeling en niet van reële mogelijkheden. De mogelijke behandeling door een internist in het hospital in waar de BMA-arts op heeft gewezen, is volgens eiser niet mogelijk omdat alleen patiënten met geld daar terecht kunnen. Nu eiser geen middelen heeft, is de behandeling aldaar geen mogelijkheid voor hem. De rechtbank overweegt hiertoe dat dit omstandigheden zijn die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen. Gelet op het beleid van verweerder neergelegd in paragraaf B1/4.1.1, waarbij wordt verwezen naar B8/4.4 van de Vc 2000, welk

Reg.nr(s): AWB 07/47462

blad 4

beleid blijkt vast jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State niet kennelijk onredelijk is te achten, worden dergelijke omstandigheden niet in de beoordeling van de onderhavige aanvraag betrokken. Verweerder heeft aldus binnen het kader van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, kunnen uitgaan van de opmerking in het BMA-rapport dat er sprake is van adequate behandelmogelijkheden voor eiser, zodat hij niet op deze grond voor vrijstelling in aanmerking komt.

2.8 Uit het voorgaande volgt dat verweerder op grond van artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 gehouden is de onderhavige aanvraag af te wijzen, tenzij hij gebruik maakt van de bevoegdheid om het eerste lid van artikel 3.71 Vb 2000 buiten toepassing te laten indien toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge verweerdens beleid inzake toepassing van de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000, zoals neergelegd in paragraaf B1/4.1.1 Vc 2000 -welk beleid de rechtbank niet onredelijk voorkomt- wordt van de hardheidsclausule alleen gebruik gemaakt in zeer bijzondere gevallen. Zo wordt volgens dit beleid geen uitzonderlijk geval aangenomen, indien een vreemdeling te kennen geeft dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer naar het land van herkomst teneinde een mvv te verkrijgen, in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie.

Verweerder zal steeds moeten bezien of het genomen besluit leidt tot een redelijk en aanvaardbaar resultaat. Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder deze vraag in casu ontkennend dienen te beantwoorden en had verweerder, zonder nadere motivering, niet voorbij mogen gaan aan het beroep van eiser op de hardheidsclausule. Daartoe wordt het volgende overwogen.

Eiser stelt dat hij in Ghana feitelijk geen toegang zal hebben tot de voor hem levensnoodzakelijke zorg. Zoals hiervoor overwogen in het kader van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 wordt het beleid van verweerder om omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg betreffen in beginsel niet in de beoordeling betrokken (B8/4.4, Vc 2000). De onderschrijving van dit beleid -en daarmee de in zekere mate van de werkelijkheid geabstraheerde aanname dat eiser in Ghana de mvv-procedure kan afwachten en er geen medische noodsituatie zal ontstaan- brengt niet reeds mee dat aan het risico dat noodzakelijke behandeling in Ghana zou ontbreken als gevolg van feitelijke toegankelijkheid in het kader van de beoordeling van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 geen betekenis zou toekomen. Naar het oordeel van de rechtbank wordt in dit beleid betreffende de feitelijke toegankelijkheid nog niet expliciet de situatie meegewogen dat de gevolgen van het ontbreken van feitelijke toegankelijkheid zeer ernstig zijn en zeker tot overlijden van betrokkene zullen leiden, zodat deze situatie als relevant in de beoordeling van de hardheidsclausule dient te worden meegenomen.

Blijkens het BMA-advies staat vast dat bij uitblijven van de behandeling met insuline eiser binnen een maand in coma zal raken en zal overlijden. Indien eiser derhalve de voor hem noodzakelijke zorg niet kan verkrijgen, staat vast dat eiser op korte termijn zal overlijden. Weliswaar heeft verweerder gesteld dat eiser medicatie kan meenemen, maar -zoals de BMA-arts ook heeft aangegeven- vast staat dat eiser ook moet worden behandeld. Ter zitting heeft eiser toegelicht dat deze behandeling inhoudt dat hij elke drie maanden in het AMC-ziekenhuis door een internist de mate van toediening van zijn medicatie laat bepalen en elke maand ter controle zijn huisarts bezoekt.

Reg.nr(s): AWB 07/47462

blad 5

Ten aanzien van de feitelijke toegankelijkheid van deze noodzakelijke zorg heeft verweerder enkel gesteld dat deze geen rol speelt in de onderhavige beoordeling gelet op eerder genoemd beleid. Verweerder heeft echter niet weersproken de stelling van eiser dat de medische zorg in het in enkel feitelijk toegankelijk is, indien eiser financiële middelen heeft, terwijl eiser daarover niet beschikt.

Nu eiser, zoals hiervoor overwogen, niet enkel medicatie maar tevens behandeling nodig heeft en onweersproken is dat eiser feitelijk geen toegang tot deze zorg zal hebben, is de noodzakelijke behandeling voor eiser in Ghana niet afdoende gewaarborgd, zodat de reële kans aanwezig is dat eiser gedurende de mvv-procedure zal komen te overlijden.

Nu de feitelijke gevolgen van het uitblijven van behandeling bijzonder ernstig zijn en aannemelijk is dat deze ernstige situatie zich daadwerkelijk zal verwezenlijken, komt aan deze omstandigheid een bijzonder gewicht toe. Daartegenover kan verweerder niet in redelijkheid betogen dat aan de belangen verbonden aan handhaving van het mvv-vereiste een groter gewicht toekomt.

Naar het oordeel van de rechtbank dient verweerder bij de beoordeling of toepassing van de hardheidsclausule in het geval van eiser aangewezen is, de ware aard van de gevolgen van het bestreden besluit te onderkennen en kan verweerder aan de hand daarvan, zonder nadere motivering, niet tot de conclusie komen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard.

2.9 Op grond van het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard, zal het bestreden besluit worden vernietigd en dient het betaalde griffierecht te worden vergoed. De rechtbank acht termen voor een proceskostenveroordeling aanwezig. De proceskosten zijn op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1).

Reg.nr(s): AWB 07/47462

blad 6

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiser dient te betalen;

veroordeelt de Staat de Nederlanden als rechtspersoon tot vergoeding aan eiser van het betaalde griffierecht ad € 143,-.

Aldus gedaan door mr. S.A.M.L. van den Bosch-van de Sande, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 15 januari 2009, in tegenwoordigheid van F.M.C. Ronde, griffier. De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

Rechtsmiddelenclausule

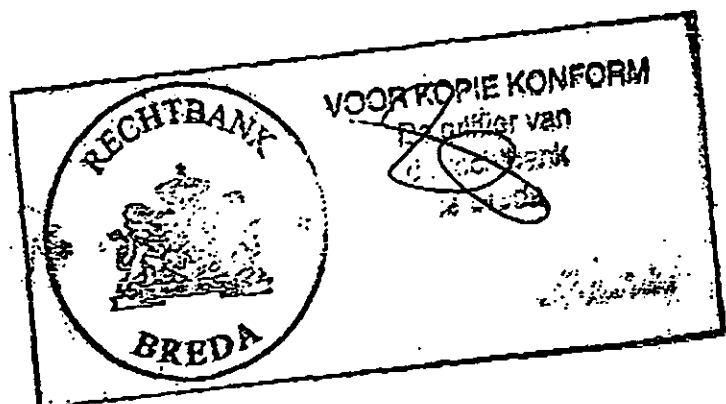
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken en vangt aan op de dag na verzending van deze uitspraak.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

30 JAN. 2009





Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 FEB 2009	
ZAAKNR.	1265
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PAR: -

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. A.R.J. Maas
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht
van 15 januari 2009
met kenmerk 07/47462

Inzake:

met IND-kenmerk 0706.11.0604
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. M.B. van den Toorn-Volkers
advocaat te Maastricht

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

Mr. J.H.M. Post
073 - 8883022

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Breda, van 15 januari 2009, op 30 januari 2009 verzonden, met kenmerk 07/47462 (*productie*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 26 november 2007 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Verweerder heeft op 14 juni 2007 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'medische behandeling' dan wel 'medische noodsituatie' ingediend. Bij besluit van 26 november 2007 is het bezwaarschrift, gericht tegen het besluit van 13 augustus 2007, ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft verweerder op 20 december 2007 beroep ingesteld. Het beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.8 van de bestreden uitspraak:

"Verweerder zal steeds moeten bezien of het genomen besluit leidt tot een redelijk en aanvaardbaar resultaat. Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder deze vraag in casu ontkennend dienen te beantwoorden en had verweerder, zonder nadere motivering, niet voorbij mogen gaan aan het beroep van eiser op de hardheidsclausule. Daartoe wordt het volgende overwogen.

"(...) De onderschrijving van dit beleid – en daarmee de in zekere mate van de werkelijkheid geabstraheerde aanname dat eiser in Ghana de mvv-procedure kan afwachten en er geen medische noodsituatie zal ontstaan – brengt niet reeds mee dat aan het risico dat noodzakelijke behandeling in Ghana zou ontbreken als gevolg van feitelijke toegankelijkheid in het kader van de beoordeling van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 geen betekenis zou toekomen. Naar het oordeel van de rechtbank wordt in dit beleid betreffende de feitelijke toegankelijkheid nog niet expliciet de situatie meegewogen dat de gevolgen van het ontbreken van de feitelijke toegankelijkheid zeer ernstig zijn en zeker tot overlijden van betrokkene zullen leiden, zodat deze situatie als relevant in de beoordeling van de hardheidsclausule dient te worden meegenomen.

"(...) Ten aanzien van de feitelijke toegankelijkheid van deze noodzakelijke zorg heeft verweerder enkel gesteld dat deze geen rol speelt in de onderhavige beoordeling getut op eerder genoemd beleid. verweerder heeft echter niet weersproken de stelling van eiser dat de medische zorg in het in enkel feitelijk toegankelijk is, indien eiser financiële middelen heeft, terwijl eiser daarover niet beschikt. Nu eiser, zoals hiervoor overwogen, niet enkel medicatie maar tevens behandeling nodig heeft, en onweersproken is dat eiser feitelijk geen toegang tot deze zorg zal hebben, is de noodzakelijke behandeling voor eiser in Ghana niet aflopende gewaarborgd, zodat de reële kans aanwezig is dat eiser gedurende de mvv-procedure zal komen te overlijden. Nu de feitelijke gevolgen van

het uitblijven van behandeling bijzonder ernstig zijn en aannemelijk is dat deze ernstige situatie zich daadwerkelijk zal verwezenlijken, komt aan deze omstandigheid een bijzonder gewicht toe. Daartegenover kan verweerder niet in redelijkheid betogen dat aan de belangen verbonden aan handhaving van het mvv-vereiste een groter gewicht toekomt.

Naar het oordeel van de rechtbank dient verweerder bij de beoordeling of toepassing van de hardheidsclausule in het geval van eiser aangewezen is, de ware aard van de gevolgen van het bestreden besluit te onderkennen en kan verweerder aan de hand daarvan, zonder nadere motivering, niet tot de conclusie komen dat geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard."

Grief 2

- 3.3 Op de hiervoor onder 3.1 genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berust rechtsoverweging 2.9. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverweging aan.
- 4 Toelichting op de eerste grief
 - 4.1 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.
 - 4.2 Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna Vc 2000) worden bij de beoordeling van het beroep op de in voornoemd artikel van de Vw 2000 opgenomen vrijstellingsgrond omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst of bestendig verblijf betreffen, niet betrokken, waarbij wordt aangesloten bij paragraaf B8/4.4 van de Vc 2000.
 - 4.3 In rechtsoverweging 2.7 heeft de rechtbank met inachtneming van het vorenstaande op juiste gronden overwogen dat verweerder niet in aanmerking komt voor vrijstelling op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Volgens bestendige jurisprudentie van uw Afdeling, zie bijv. ABRS 23 juni 2006, nr. 200600517/1, JV 2006/322, kan de Staatssecretaris in redelijkheid het beleid voeren dat bij de beantwoording van de vraag of de vreemdeling in staat is om te reizen, omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg betreffen niet bij de beoordeling worden betrokken.
 - 4.4 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt. Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).
 - 4.3 Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde

bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

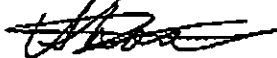
- 4.4 Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vc 2000 is er in ieder geval geen sprake van een zeer bijzonder geval indien betrokkene aangeeft dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer –teneinde een mvv te verkrijgen – naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake van een medische noodsituatie.
- 4.5 Blijkens het BMA-advies van 27 juli 2007 zal bij het uitblijven van behandeling een medische noodsituatie op korte termijn optreden, maar zijn er voldoende medische behandelmogelijkheden in het land van herkomst aanwezig. Hieruit volgt, zoals verwoord in rechtsoverweging 2.7, dat een medische noodsituatie kan worden voorkomen.
- 4.6 In de bestreden rechtsoverwegingen heeft de rechtbank, samengevat weergegeven, overwogen dat de gevolgen van het ontbreken van feitelijke toegankelijkheid zeer ernstig zijn en zeker tot het overlijden van verweerder zullen leiden, zodat deze situatie als relevant in de beoordeling van het beroep op de hardheidsclausule dient te worden meegenomen. De rechtbank heeft daarmee miskend dat de Staatssecretaris, in lijn met de in paragraaf 4.3 van dit hoger beroepschrift genoemde wetsgeschiedenis en overeenkomstig het daarmee samenhangende beleid, genoemd in paragraaf 4.4 van dit hoger beroepschrift, met de mogelijke gevolgen van het ontbreken van feitelijke toegankelijkheid tot de aanwezige medische voorzieningen bij het voeren van beleid geen rekening hoeft te houden. Uw Afdeling heeft dit beleid gesanctioneerd, zie ABRS 4 oktober 2005, nr. 200504488/1, JV 2005/445. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte dezelfde omstandigheden, die niet kunnen leiden tot vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van het bepaalde in artikel 17, eerste lid, onder c, Vw 2000 voldoende zwaarwegend geacht voor een geslaagd beroep op de hardheidsclausule.
- 4.7 Nu geen sprake is van een motiveringsgebrek, is de rechtbank ten onrechte overgegaan tot vernietiging van het besluit. Dit alles heeft de rechtbank in de aangevallen overwegingen miskend.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 26 november 2007 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 19 februari 2009

mr. A.R.J. Maas, senior procesvertegenwoordiger



Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3031
telefax 073 888 3086